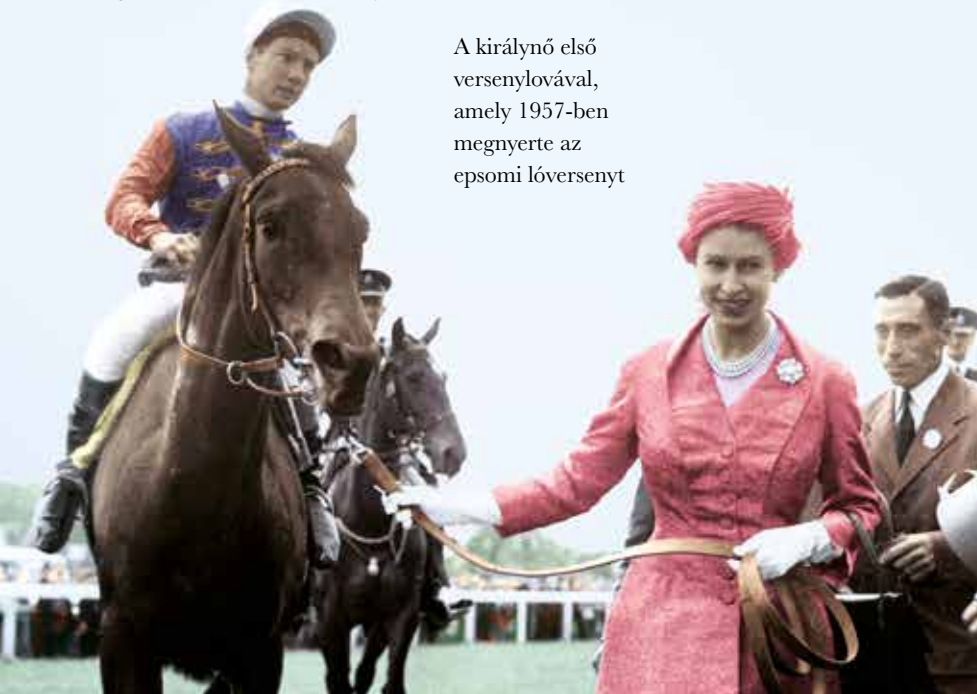

Az idő múlásával Erzsébet megérezte, hogy nagy változások álltak be a nép monarchiával szemben tanúsított viselkedésében. A sajtó bírálni kezdte. Külföldi cikkekben megjelent, hogy nem mosolyog eleget állami látogatások alkalmával. Arról is írtak, hogy a királyi család mennyi pénzbe kerül.

Sohasem volt lehetősége, hogy kivegyen egy nap szabadságot, és akkor ne legyen királynő.

Pihenésképp azt igyekezett csinálni, amit megtehetett, nagyokat sétált a vidéken, vadászkutyákat és főként versenylovakat tenyésztett, ez utóbbi volt a valódi szenvedélye. E téren rendkívül sikeresnek bizonyult, lovai megnyerték csaknem az összes jelentős lóversenyt.

A királynő első versenylovával, amely 1957-ben megnyerte az epsomi lóversenyt

A királynőt meglepte és meghatotta, hogy mekkora tömegek gyűltek össze 1977-ben az ezüstszüleuma megünneplésére. Az ország nehéz időszakot élt át, nőtt a munkanélküliség, és kevés pénz maradt az ünneplésekre. Ennek ellenére ez uralkodásának egyik kimagasló pontja volt. Örömtüzek égtek, utcai ünnepeket szerveztek, és emberek százai fogadták, amerre csak megfordult országhatárai során.

„Nem is akarta elhinni, hogy az emberek ennyire kedvelik a személyét – mondta a káplánja –, és ettől egyszerre volt nagy zavarban és rendkívül meg is hatódott.”

A királynő úgy kívánta megünnepelni ezüstszüleumát, hogy a lehető legtöbb emberrel találkozzon. A képen Londonban, Camberwellben köszönti az embereket

A jubileumi évben ellátogatott Észak-Írországba, annak ellenére, hogy a katolikusok és protestánsok közötti erőszakhullám az életét is fenyegethette.

„Azt mondtuk, hogy elmegyünk Ulsterbe – mondta a magántitkárának –, és nagy kár volna, ha nem tennénk így.”

A királynő képviselt valamit: a folytonosság jelképe volt, a nemzet központja, a bátorság és a tisztesség értékeinek támogatója. És ezért jöttek ki az emberek az utcára otthonaikból, hogy egy pillantást vethessenek rá.

Egy utcai mulatság Észak-Írországban, Belfastban, a királynő ezüstjubileuma alkalmából. A gyermekek lobogtatják az angol zászlót, a királynő iránti hűségük jeleként

Ötödik fejezet

Családi gondok

Erzsébet nem tehetett róla, de gyakran távol volt a gyermekeitől. A Nemzetközösségben tett körutazásai például azt jelentették, hogy Károly és Anna gyermekkoruk alatt gyakran volt úton, és ezekbe az időszakokba a születésnapok, sőt egyszer még karácsony is beleesett. Ha otthon tartózkodott, egy órát reggel és egy órát a fürdetéskor a gyermekeivel töltött. Amikor Károly bárányméltós lett, a fertőzés veszélye miatt nem láthatta, de amint meggyógyult, elutasított meghívásokat, csak hogy vele lehessen. Fülöp szintén igyekezett, hogy lefekvés előtt időt szakítson olvasni a gyerekeknek, és játszani velük. 1960-ban a párnak újabb gyermeke született, András herceg, majd négy évvel később Eduárd herceg. „Micsoda jó móka újra egy kisbaba a házban! – mondta a királynő egy barátjának, miután Eduárd megszületett. – Nagy öröm ő mindnyájunk számára...”

Erzsébet megküzdött azzal, hogy a gyermekeit megvédje a sajtótól, de a tanácsadói azon aggódtak, hogy a monarchia így ódivatú lesz, és elérhetetlen. 1969-ben először engedélyezte, hogy televíziós kamerák a színpalak mögé jussanak, és egy éven keresztül bemutassák a királyi család életét. A film egy boldog, összetartó, békés familiát mutatott be, úgy ábrázolta a tagjait, mint normális emberi lényeket. Veszélyt jelentett azonban, hogy a látottak alapján a közönség egyre jobban érdeklődött a család személyes ügyei iránt.

Az 1970-es években Károly a tengerészethez került, Anna férjhez ment, a fiatalabbak pedig iskolában voltak. Kevesebbet beszéltek, és csak formális alkalmakkor találkozott a család.

Egy családi kép, amely Balmoralban, Skóciában készült egy szünidő alkalmával

Károly herceg a Buckingham-palota erkélyén megcsókolja a menyasszonyát a tömeg éljenzése közepette

Aztán 1981-ben Károly feleségül vette Lady Diana Spencert. Az esküvőt a televízió úgy mutatta be, mint egy tündérmesét.

Hasonló volt a helyzet, amikor András herceg 1986-ban összeházasodott Sarah Fergusonnal. Megváltozott az a mód is, ahogy az újságok a monarchiáról írtak. A cikkekben már nem övezte rejtély, és nem beszéltek róla tisztelettel, hanem véget nem érő részleteket közöltek a királyi család életének minden mozzanatáról. Azért tisztelték, mert az ideális családmódot mutatta be. De amikor az 1980-as